

РЕШЕНИЕ

№ 690

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Мая Михайлова
Димитринка Костадинова-
Младенова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разглежда докладваното от Мая Михайлова Въззивно гражданско дело №
20211100506808 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивни жалби на страните срещу Решение № 20035847/08.02.2021 г.,
постановено по гр. д. № 56986/2019 г. на СРС, III ГО, 149-ти състав.

С въззивната си жалба ответницата по първоначалните иски и ищца по насрещните – ЕМ.
Д. П., е обжалвала първоинстанционното решение в частта, в която е обявено, че вина за
дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двете страни, и в частта, в която е
отхвърлен искът на въззивника за предоставяне ползването на семейното жилище и искът с
правно основание чл. 145 СК за заплащане на издръжка в размер на 300.00 лв. месечно. В
жалбата се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, като подробно са
изложени съображенията за това. Въззивникът моли да се отмени решението на
първостепенния съд в обжалваната част и да се постанови друго, с което с което да се обяви,
че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има мъжът, да й се предостави
ползването на семейното жилище, находящо се в гр. София, ж.к. **** и да се осъди бившия
й съпруг Г. Й. П. да й заплаща издръжка в размер на 300.00 лв. месечно.

Ищецът по първоначалните иски и ответник по насрещните – Г. Й. П., в срока по чл. 263,
ал. 1 от ГПК е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва изцяло изложеното в
последната и моли жалбата да се остави без уважение. Подал е и въззивна жалба срещу
първоинстанционното решение в частта относно вината за дълбокото и непоправимо

разстройство на брака. В жалбата си въззивникът подробно е изложила съображенията си за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната част. Въззивникът моли да се отмени решението в обжалваните части и да се постанови друго, с което да се обяви, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има само съпругата ЕМ. Д. П.. Претендира разноски.

Ответницата по първоначалните искове и ищца по насрещните – ЕМ. Д. П. е подал отговор на въззивната жалба на другата страна, с който се оспорва изложеното в жалбата и се моли същата да се остави без уважение.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

Въззивните жалби са допустими. Подадени са в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страни, имащи правен интерес от обжалването, и са срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваните му части.

С Решението № 20035847/08.02.2021 г., постановено по гр. д. № 56986/2019 г. на СРС, III ГО, 149-ти състав, е прекратил с развод гражданския брак между Е.Д. П.а и Г. Й. П. като дълбоко и непоправимо разстроен, обявил е, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, възстановил е предбрачното фамилно име на жената – П., отхвърлил е иска Е.Д. П.а с правно основание чл.145 СК, и на основание чл. 56 СК е предоставил ползването на семейното жилище на Г. Й. П., като е осъдил Е.Д. П.а и Г. Й. П. да заплатят на СРС всеки от тях по 25 лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод.

Наведените доводи за неправилност на решението в обжалваните части са неоснователни.

Въззивният съд напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, приети в първата инстанция.

Видно от показанията на разпитаните от първоинстанционния съд свидетели А.А. и Б.Й., бившите съпрузи са се намирали в продължителна фактическа раздяла (от лятото на 2019 г). По този начин двете страни са нарушили изискването на чл. 15 от СК за съвместно съпругеско съжителство, поради което правилно е обявено, че вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е обща. От друга страна, неподдържайки контакти помежду си след посочената датата, страните са нарушили и изискванията на чл. 14 от СК и чл. 17 от СК. По делото не са събрани годни доказателства за твърденията на въззивника ЕМ. Д. П., че въззиваемата страна и въззивник Г. Й. П. я е принудил да напусне семейното жилище. За тези обстоятелства свидетелката Б.Й. знае от въззивника ЕМ. Д. П., т.е. показанията ѝ не почиват на лични възприятия и правилно в тези части те не са кредитирани от районния съд. Недоказаният факт е неосъществил се, несъществуващ факт, поради което не могат да възникнат и неговите правни последици. Други доказателства за посочените твърдения не са събрани.

Ето защо, изводът на първостепенния съд, че нито един от съпрузите не е предприел

необходимите мерки, нито е положил усилия, за възстановяване на нормалните съпружески взаимоотношения, се споделя от настоящия съд. Въззиваемата страна и въззивник Г. Й. П. също е допринесъл за разпада на брачната връзка, поради което обжалваното решение в частта за брачната вина, като правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

Наведените доводи за неправилност на решението в обжалваната част относно ползването на семейното жилище са неоснователни. Ако и двамата съпрузи имат жилищна нужда и семейното жилище не може да се ползва поотделно от тях (чл. 56, ал. 1 от СК), съдът предоставя ползването му на единия от съпрузите, ръководейки се от критериите по чл. 56, ал. 5 от СК. За да се предостави обаче ползването на семейното жилище на другия съпруг, той трябва да има жилищна нужда (арг. от чл. 56, ал. 1, изр. 1 СК и чл. 56, ал. 4 СК). В настоящия случай правилно първоинстанционният съд е преценил събраните от него доказателства и е достигнал до верните изводи, че и въззиваемата страна и въззивник Г. Й. П. има жилищна нужда, а въззивницата и въззиваема страна ЕМ. Д. П. притежава друго жилище, съставляващо етаж от къща в гр. Видин. Същевременно, по делото не са събрани доказателства, че жилищните и сервизните помещения на семейното жилище могат да се обособят в отделни жилища, за да се разпредели ползването на жилището между страните, без да се изследва търпимостта на техните отношения. Съобразно изложеното, първоинстанционното решение в обжалваната му част относно ползването на семейното жилище е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон, и също следва да бъде потвърдено.

Предвид вината и на жената за брачното разстройство, искът за издръжка на бившата съпруга правилно е бил отхвърлен от първостепенния съд като неоснователен – право на издръжка има само невиният за развода съпруг (чл. 145, ал. 1 от СК).

Съобразно изложеното, първоинстанционното решение в обжалваните му части е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон. При постановяване на решението първоинстанционният съд е съобразил всички ангажирани и относими към спора доказателства.

Ето защо, въззивният съд потвърждава решението на първостепенния съд в обжалваните части.

Относно разноските по производството

Съгласно чл. 329, ал. 1 ГПК въззивният съд оставя без уважение исканията на страните за присъждане на направените разноски по делото – след като вината за брачното разстройство е обща, разноските по производството, вкл. въззивното, остават в тежест на страните, както са ги направили.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20035847/08.02.2021 г., постановено по гр. д. № 56986/2019 г. на СРС, III ГО, 149-ти състав, в обжалваните части.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на **Г. Й. П.**, ЕГН *****, за присъждане на разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____